

LENA KIEFER

WEST

WELL

ZWAAR & LICHT

Vertaald door Annelies Sijmons

AMSTERDAM · ANTWERPEN

*Love is heavy and light,
bright and dark,
hot and cold,
sick and healthy,
asleep and awake –
it's everything except what it is!*

William Shakespeare
Romeo & Juliet

Helena

Home is where the heart is.

Ik had dit altijd een stomme uitdrukking gevonden. Lege woorden die geschikt zijn voor een kitscherige valentijnskaart of als tatoeage, totaal nietszeggend. Maar nadat ze me hadden weggestuurd was me duidelijk geworden dat er een zekere waarheid in school. En nu ik, tweeënhalf jaar later, door het raampje van de taxi naar de skyline van New York keek, begreep ik dat die zin een hoop waarheid bevatte. Alleen niet genoeg voor een ritje naar de dichtstbijzijnde tattoostudio. Wel genoeg voor een brok in mijn keel.

‘Ben je hier voor het eerst?’ onderbrak de chauffeur mijn gedachten.

‘Nee,’ antwoordde ik. ‘Ik ben in New York geboren en getogen. Maar ik ben een tijdje weg geweest.’ Mijn halve leven, althans zo voelde het.

In die tijd had ik geleerd wat ‘thuis’ betekende. Of hoe het was als je dat moest verlaten. Want zolang je op de juiste plek was, had je geen last van die vreemde krampen in je maag die zeiden: *Je kunt hier niet gelukkig zijn. Want je hoort hier niet.*

Hij keek me aan via de achteruitkijkspiegel. ‘En? Ben je blij dat je terug bent?’

‘Ja. Meer dan blij.’ Sinds mijn vertrek had ik maar één ding gewild: terug naar New York. Maar tegelijkertijd was ik bang. Hoezeer ik ook van deze stad hield, ik kende die alleen met haar. Met Valerie.

Hoe zou het hier zijn zonder haar?

Die gedachte spookte door mijn hoofd toen we over de Robert F. Kennedybrug Manhattan in reden. Gefascineerd keek ik naar buiten, alsof ik de toerist was waarvoor de taxichauffeur me had aangezien. Ik registreerde elk afzonderlijk gebouw in al die rijen huizen, de mensen – in superchique of armoedige kleren – de hotdogkraampjes, de krantenverkopers. En met elke meter verder voelde ik een vreemd soort helende pijn. Het was een wond die vreselijk diep zat en nooit meer helemaal zou genezen. Want een deel van mijn hart was ik verloren en dat zou altijd zo blijven. Maar de rest was weer terug waar het moest zijn.

Twee kruispunten en drie stoplichten later sloegen we af naar Park Avenue. Op zondagochtend was er rond deze tijd weinig verkeer, dus het duurde niet lang voordat de chauffeur stopte op een plekje niet ver van het opgegeven adres. Ik betaalde met mijn creditcard, waarna hij mijn bagage uitlaadde en ik hem bedankte.

‘Welkom terug in New York.’ Hij knikte naar me, stapte in en even later ging de taxi op in de niet-aflatende stroom van gele wagens.

Een blik op mijn horloge vertelde me dat het net na tien was. Perfecte timing, precies zoals ik het had gepland. Ik ademde de koude februarilucht nog eens in, pakte mijn koffer en liep naar de vertrouwde ingang met de donkere luifel waarop 740 PARK AVENUE stond. Een jongeman in een grijze jas en met een zwarte stropdas deed de deur voor me open. In de hal was het aange-naam warm.

‘Goedemorgen, miss,’ begroette de portier achter de balie me met een beleefde maar wat afstandelijke glimlach.

‘Goedemorgen,’ antwoordde ik. Ik had hem nog niet eerder gezien en had dus geen idee hoe hij heette. Vroeger kende ik iedereen die hier werkte. Maar tweeënhalft jaar afwezigheid was lang in een stad als deze.

‘Met wie hebt u een afspraak?’ Hij pakte de hoorn van de telefoon.

Ik probeerde niet te laten merken dat zijn vraag mij verbaasde.

De portier was blijkbaar nieuw en ik was een dag te vroeg, dus ik kon niet verwachten dat hij wist dat ik zou komen. Vooral omdat ik er op dit moment niet uitzag zoals men hier zou verwachten.

‘De familie Weston,’ zei ik vriendelijk.

‘De Westons? Hebt u een afspraak?’ Hij vertrouwde het duidelijk niet en liet de hoorn weer zakken. Zijn blik gleed over mijn versleten leren jack en jeans, alsof hij zich afvroeg waar ik een wapen had verborgen waarmee ik de deftige familie Weston kon chanteren, ontvoeren of vermoorden. Het liefst had ik dat ook gezegd, maar dat soort humor werd hier niet gewaardeerd. Onder de balie bevond zich namelijk, net als bij banken, een alarmknop om de politie te waarschuwen. En ik wilde mijn nieuwe start in New York niet beginnen met een nachtje in de cel.

‘Ik ben Helena Weston,’ zei ik naar waarheid. ‘De dochter.’

‘De dochter?’ Hij vertrouwde het nog steeds niet.

‘Inderdaad.’ Zuchtend rommelde ik in mijn tas en haalde mijn portemonnee tevoorschijn. Daar zat mijn rijbewijs in, verstrekt door de staat New York en voorzien van een foto van drie jaar geleden. Bij het zien van de foto betrok mijn gezicht. Die pony was echt geen goed idee geweest. Ik legde mijn identiteitsbewijs op de balie en wees naar mijn naam. ‘Heb ik nu nog steeds een afspraak nodig?’

De uitdrukking op het gezicht van de portier veranderde op slag. ‘O, neemt u mij niet kwalijk, miss Weston, ik wist niet... Men had me verteld dat u morgen pas zou komen.’ *En andere kleren zou dragen*, leek zijn geschrokken gezicht eraan toe te willen voegen. In New York kenden mensen mij alleen maar in designerkleding en met een vijfhonderd-dollarcoupe in plaats van mijn haar in een simpele paardenstaart, zoals nu.

‘Geeft niets. Mag ik nu naar boven?’

‘Natuurlijk,’ zei hij ijverig. ‘Zal ik u aankondigen?’

‘Nee.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Het is een verrassing.’

Eventjes leek de portier te overwegen of ik misschien toch een huurmoordenaar was – en of hij daardoor morgen voorpagina-nieuws zou zijn. Maar toen wees hij naar mijn koffer.

‘Zal ik voor uw bagage zorgen?’

‘Niet nodig, die neem ik zelf wel mee.’

Hij knikte. ‘Fijne dag nog, miss Weston. Welkom terug.’

‘Dank je wel... hoe heet je eigenlijk?’

‘Lionel, miss.’

‘Dank je wel, Lionel.’ Ik glimlachte, pakte mijn koffer en liep verder naar de liften.

Toen ik de lift betrad met de marmeren vloer en de mahonie-houten wanden, die nog net als vroeger naar boenwas, parfum en lichtjes naar sigaren rook, werd ik overvallen door ontelbare herinneringen. Hoe ik als kind op mijn eerste schooldag trots als een pauw aan de hand van mijn vader naar beneden was gevoerd. Hoe ik op mijn zestiende met Parker Harrison hier had staan zoenen totdat we werden betrappt door de Gregory’s van de vierde verdieping. Hoe Valerie en ik ons in de lift hadden omgekleed voordat we stiekem naar een party in Brooklyn gingen in plaats van naar een of ander high society-diner. En hoe ze me tussen deze vier wanden vertelde dat ze de liefde van haar leven had gevonden.

Het verdriet dreigde me te overspoelen en wilde me de afgrond in trekken, maar ik ademde diep in en uit en verzette me er uit alle macht tegen. Blijdschap. Dat wilde ik nu voelen. Blij dat ik mijn familie zo zou verrassen tijdens hun traditionele brunch. Nee, bij *onze* brunch. Want ik hoorde er nu weer bij. Vanaf vandaag mocht ik weer iedere zondag in de eetkamer aan tafel zitten, genieten van eersteklas koffie en ruziemaken met Lincoln, mijn broer, over wie de laatste croissant kreeg van de Franse bakker op Madison Avenue. Bij de gedachte alleen al liep het water me in de mond.

De lift stopte op de juiste verdieping. Ik stapte uit, liep naar de enige deur op deze etage en belde aan. Vincent, onze butler, hechtte er veel waarde aan dat een bezoeker nooit langer dan tien seconden voor de deur hoefde te wachten. Daarom telde ik langzaam terug, als een countdown naar mijn oude leven.

10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1...

Er gebeurde niets. Ook niet daarna of nog ietsje later.

Had ik de bel niet goed ingedrukt? Of discussieerden mijn vader en Lincoln weer eens zo luidkeels over een of andere politieke kwestie dat Vincent de bel niet had gehoord? Ik probeerde het opnieuw, zonder succes.

Een beetje terneergeslagen haalde ik de sleutel uit mijn tas en stak hem in het slot. Maar zelfs toen ik de riante hal van onze maisonnette betrad, hoorde ik niets. Geen stemmen, geen gekletter van bestek op borden. Het was doodstil.

‘Hallo?’ riep ik onder aan de gewelfde trap, wat ik zelf nogal suffig vond klinken. ‘Is daar iemand?’

Eindelijk hoorde ik iets op de bovenverdieping en even later kwam er iemand naar beneden. Iemand op hakken die zachtjes op de treden tikten.

‘Helena?’ Mijn moeder keek verbaasd op me neer. ‘Wat doe jij hier in hemelsnaam? We verwachtten je pas morgen.’ Haar Britse accent klonk me vertrouwd in de oren. Geen wonder, de afgeloopen jaren had ik nauwelijks iets anders gehoord.

‘Hoi, mam,’ zei ik glimlachend. ‘Verrassing. Ik dacht, ik kom wat eerder zodat ik bij de brunch kan zijn.’

Een brunch die duidelijk niet plaatsvond, want door de openstaande deur zag ik dat de tafel in de eetkamer leeg was. Geen croissants, geen dampende roereieren, geen koffie verkeerd. En ook de outfit van mijn moeder – donkerblauwe jurk, zorgvuldig opgestoken haar en pumps – paste niet bij ons zondagsritueel, waar we bij uitzondering in pyjama, joggingbroek of ochtendjas aan tafel mochten verschijnen.

Mijn humeur zakte nog een verdieping lager. Straks belandde die nog in de kelder.

‘Hoe ben je hier gekomen?’ Ze keek me streng aan.

‘Met de taxi,’ antwoordde ik eerlijk – en wist direct dat dat een vergissing was.

‘Met de táxi?’ De stem van mijn moeder schoot een octaaf omhoog. Wat zij zelf als hysterisch zou beschouwen. ‘Hoe haal je het in je hoofd? Wat zullen de mensen wel niet denken dat je op klaarlichte dag voor ons huis uit een taxi stapt?’

Ik haalde diep adem. ‘Iedereen in deze stad neemt taxi’s, mam.’
‘Jij bent niet “iedereen”, Helena. Wij kunnen ons niet veroorloven dat iemand denkt dat je niet weet hoe het hoort.’

‘Niemand heeft me gezien,’ mompelde ik zachtjes. Bijna had ik geantwoord: *het kan me helemaal niet schelen wat de mensen van me denken. Valerie gaf er immers ook nooit om.* Maar het zou niet verstandig zijn om al op de eerste dag tegen mijn moeder in te gaan. Dat ik weer terug mocht komen, had ik namelijk aan haar te danken. En ik moest haar te vriend houden zodat ze geen spijt kreeg van die beslissing. ‘Ik heb er niet over nagedacht. Sorry. In Cambridge nam ik ook vaak een taxi.’

‘New York is geen Cambridge, lieverd. Dat zou je moeten weten.’ Ze slaakte een diepe zucht en vijf tellen later was ze weer Blake Weston, de onberispelijke mede-eigenaar van het imperium dat de voorouders van mijn vader hadden opgebouwd. Sommige mensen dachten dat mijn moeder zo’n typische representatieve vrouw was aan de zijde van een succesvol man, die de kinderen opvoedde en hem steunde. Maar na een halfuur met haar en haar scherpe verstand waren ze in één klap genezen van dat vooroordeel.

‘Waar is iedereen?’ vroeg ik. ‘Normaal ontbijten we op zondag toch met z’n allen?’ Hoewel mijn oudere broer al een tijdje niet meer thuis woonde, was hij er toch altijd bij geweest.

‘Het spijt me dat je daarvoor eerder bent teruggekomen.’ Mijn moeder liep naar me toe en omhelsde me, ook al was het vluchtig. ‘Maar ik heb een afspraak bij monumentenzorg en je vader is tot dinsdag voor zaken in Washington. Vandaag is er geen brunch.’

Alleen vandaag? Aan de uitdrukking op haar gezicht te zien was dat niet de hele waarheid. Maar misschien had ik de afgelopen maanden ook te veel tijd besteed aan non-verbale communicatie, gezichtsuitdrukkingen en lichaamstaal. Dat was immers onderdeel geweest van de voorbereiding op mijn plan. Mijn plan dat ik morgen direct in werking zou stellen.

‘Oké, volgende week meer geluk,’ zei ik en ik probeerde iets van haar gezicht af te lezen. Maar ze liet niets blijken. Tenminste, wat

het onderwerp 'brunchen' betrof. De blik die ze op mijn lange, donkere paardenstaart wierp sprak namelijk boekdelen.

'Je moet dringend naar de kapper. Ik zorg ervoor dat je morgen direct bij Cara terecht kunt. En die kleren?' Met een misprijzende trek om haar mond voelde ze aan mijn jack, dat ik een paar maanden geleden in een winkeltje in Cambridge had gekocht. Als mijn moeder had geweten dat het tweedehands was, had ze onmiddellijk een bad in ontsmettingsmiddel genomen, monumentenzorg of niet.

'Dat heet vintage. Dat dragen ze op het eiland allemaal.'

'Hier niet,' zei ze vastbesloten. 'Ik wil niet dat ze je zo zien in de stad. Gooi die rommel zo snel mogelijk weg.'

Over mijn lijk, dacht ik.

'Natuurlijk,' zei ik en ik glimlachte. 'Waar is Vincent eigenlijk? Ik wil hem graag gedag zeggen.'

'Hij is een tijdje naar Chicago omdat zijn zus ziek is. We weten niet wanneer hij terugkomt. Of hij überhaupt terugkomt.'

Dat wist ik helemaal niet. Waarom hadden ze me dat niet verteld? Onze butler hoorde immers bij onze familie.

'En de rest van het personeel?'

'Ze hebben vandaag vrij, omdat we dachten dat er toch niemand thuis zou zijn.' Mijn moeder pakte haar jas en haar handtas. 'Ik moet nu weg. Het lijkt me verstandig als je eerst je spullen uitpakt. Oké? Het is fijn dat je weer thuis bent,' zei ze en ze streek over mijn wang. Toch klonken haar woorden meer als: *zorg dat ik er alsjeblieft geen spijt van krijg dat ik je tegen de zin van je vader heb laten terugkomen*. Die had namelijk graag gezien dat ik tot het einde van mijn studie in Engeland was gebleven. Of liever nog, tot het einde van mijn leven.

Ik knikte, nog steeds glimlachend. Zodra de deur achter haar in het slot was gevallen en ik weer helemaal alleen in de hal stond, voelde ik het volle gewicht van de teleurstelling op mijn lege maag drukken. Ik had me mijn terugkeer echt anders voorgesteld. Vanaf de eerste dag dat ik tegen mijn zin naar een internaat in Engeland was gestuurd, had ik me wezenloos verheugd

op dit moment. Het moment dat ik mocht terugkomen. Niet als braaf, zielig meisje dat haar zus had verloren, maar als een zelf-verzekerde jonge vrouw die vastbesloten was Valeries reputatie te herstellen. Dit was het moment daarvoor. Maar waarom voelde dit nu zo klote?

Ik liep naar de trap, tilde mijn voet op, maar zette hem niet op de onderste trede. Daar boven lag mijn kamer én die van Valerie, en ik was doodsbang voor wat er zou gebeuren als ik daar werd overvallen door alle herinneringen. Een deel van me wilde dat juist, mezelf omringen met haar spullen zodat ik mijn zus weer bij me zou voelen. De dingen die haar hadden gevormd tot wie ze was, wie ze voor míj was. Maar mijn angst won en dus liet ik de trap voor wat die was en ging naar de woonkamer.

Daar was niet veel veranderd sinds de laatste keer dat ik hem had gezien. Dezelfde antieke spullen, brokaatbehang, chesterfieldbanken en gigantische vloerkleden – en natuurlijk stonden overal verse bloemen. Het grote schilderij in de eetkamer was nieuw – een of ander onheilspellend oorlogstaferel van een oude meester. De liefde van mijn ouders voor barokkunst had ik niet echt gemist; mijn smaak ging een heel andere kant op. Niet voor niets stond een bezoek aan het Museum of Modern Art op mijn lijstje van dingen die ik in New York wilde doen. Twee jaar geleden had ik dat opgesteld toen me duidelijk was geworden dat ik niet zo snel naar de VS zou terugkeren.

Mijn ouders hadden me niet eens toegestaan om met Kerstmis thuis te komen. In plaats daarvan was de hele familie naar Engeland gevlogen. Ze waren zo bang dat ik net zo zou eindigen als Valerie, dat ze me met alle macht ver van deze stad hadden gehouden.

Geen idee wat dat betekende, *zo zou eindigen als zij*. Gelukkig? Tevreden? Verliefd? Want dat was ze toen ze stierf.

Weer die brok in mijn keel en opnieuw probeerde ik hem weg te slikken. Ik besloot hier niet langer te blijven nu er toch niemand thuis was. *Home is where the heart is?* Zo voelde dat nu niet. Maar misschien had mijn hart wat extra's nodig en zou ik me

beter voelen als ik naar buiten ging. Mijn 'thuis' was immers niet alleen hier, maar vooral daarbuiten. Mijn 'thuis' was New York.

Ik rechtte mijn schouders, liep de hal weer in, pakte mijn tas en deed de deur open.

Het was de hoogste tijd voor wat frisse lucht.

Jessiah

Het strand van Rockaway Bay zag er grijs en verlaten uit toen ik uit het water kwam en mijn board neerlegde. Ik liet me ernaast op het harde zand vallen, draaide me op mijn rug en probeerde op adem te komen.

De golven waren vanochtend perfect geweest – heftig en onvoorspelbaar, precies zoals ik wilde – maar vooral uitdagend. In deze tijd van het jaar was de zee ijskoud en elke keer als je van je plank viel, voelde het alsof je een diepvrieskist in dook. Toch kwam ik zo vaak als ik kon. Surfen bij een watertemperatuur van vijf graden was krankzinnig, maar altijd nog beter dan niet surfen. Sporten was als ademhalen, en ik hakte nog liever mijn been af dan dat ik op een loopband in een fitnessstudio moest staan. En zelfs als mijn verbeelding niet toereikend genoeg was om me voor te stellen dat dit de Australische kust was, dan had ik op mijn board toch de illusie van vrijheid. Zo voorkwam ik dat ik gek werd.

Ik bleef nog een paar minuten liggen tot ik merkte dat ik weer gevoel in mijn lijf kreeg en mijn longen niet meer in brand stonden. Vervolgens kwam ik overeind, pakte mijn plank en liep naar de zwarte pick-up die op de met sneeuw bedekte parkeerplaats stond. *Waarvoor heb je zo'n grote wagen nodig, Jess?* hoorde ik mijn vriend Balthazar zeggen. *Dit is tenslotte New York.* Nou en? dacht ik. Ik had voor deze auto gekozen zodat ik het idee had dat ik elk moment uit deze verdomde stad kon verdwijnen. Een wensdroom die me vaak genoeg hielp om de dag door te komen.

Twee andere surfers hadden hun camper vlakbij geparkeerd

en ik groette hen vluchtig, waarna ik mijn board in de laadbak vastzette. Vervolgens tastte ik naar mijn rug om de rits van mijn wetsuit los te trekken. Snel schoof ik het neopreen over mijn armen naar mijn heupen en ik beet mijn tanden op elkaar toen ik de ijskoude wind op mijn huid voelde. Shit, wat haatte ik die kou. Dat was altijd al zo geweest, ook al was ik in New York geboren. Ik wist absoluut niet waarom mijn genen dachten dat ik uit een warmer oord kwam, en waarom ze geen zin hadden om zich aan de huidige omstandigheden aan te passen.

Ik griste mijn hoody van de passagiersstoel, trok hem aan en schoof de capuchon over mijn natte haren. Vervolgens pakte ik mijn joggingbroek. In no-time had ik mijn droge kleren aan en wierp ik mijn wetsuit bij de plank in de laadbak. Nadat ik in de auto was gestapt, draaide ik de verwarming op de hoogste stand. Misschien had ik geluk en was mijn lijf weer op temperatuur tegen de tijd dat ik in de stad aankwam.

Op zondag was het verkeer niet zo'n ramp als normaal, maar toch kostte het nog bijna een uur om Manhattan te bereiken. Op de Williamsburg Bridge stond een file als gevolg van wegwerkzaamheden. Net toen ik twijfelde of ik de normale weg zou nemen of via de Drive zou gaan, ging mijn telefoon over. Ik aarzelde bij het zien van de naam op het scherm. Toch nam ik op.

'Hé, Trish,' begroette ik mijn moeder via de handsfree. Haar een goedemorgen wensen had geen enkele zin. Het was immers al na negenen. Op dit tijdstip had deze vrouw al tien kilometer hardgelopen, drie nieuwe projecten gepland en waarschijnlijk haar assistent weer eens ontslagen.

'Jess, waar ben je?' vroeg ze. *Vandaag dus ook zonder goedemorgen.* Dat betekende dat ze een slecht humeur had en ik was daar vast de oorzaak van. Door de jaren heen had ik geleerd hoe Trish Coldwell in elkaar stak.

'Ik kom net van het strand en ben op weg naar huis.' Iemand achter mij toeterde en ik rolde met mijn ogen. *Het gaat echt niet sneller als jij zo veel kabaal maakt en de mensen om ons heen de stuipen op het lijf jaagt.* Wat was het toch met de mensen in deze

stad? ‘Waarom vraag je dat? Is alles goed met Eli?’

‘Ja ja, met je broertje gaat het goed,’ antwoordde ze ongeduldig. ‘Gisteravond heb ik Indigo naar je huis gestuurd met wat kleren, maar je was er niet.’ Ze klonk verwijtend, alsof ik een date had gehad met haar assistent en niet was komen opdagen. Typisch Trish. De hele wereld moest doen wat zij wilde.

‘Dan is het misschien handig om me van tevoren te laten weten dat je iemand langsstuurt,’ antwoordde ik en ik deed geen moeite om mijn irritatie te verbergen. ‘Trouwens, ik heb kleren voor vanavond.’

‘Nee, dat heb je niet. Het is een belangrijke bijeenkomst waar iedereen bij aanwezig is. Je kunt daar niet in een smoking verschijnen die je al eerder hebt aangehad.’

O nee, natuurlijk niet. Die dure lui zagen vanzelfsprekend het verschil tussen de ene en de andere zwarte smoking – hoe ze dat voor elkaar kregen was mij een raadsel. Misschien namen ze stiekem foto’s of schreven ze de details op in kleine notitieboekjes, als sneue spionnen. Waar hield je je anders mee bezig als je de hele dag niets beters te doen had dan je zorgen te maken over wie de etiquette met voeten trad. Grappig genoeg moest ik daarbij direct aan iemand denken. Nee, eigenlijk was dat helemaal niet grappig.

‘Dus écht iedereen is er?’ ging ik verder. ‘Ook de Westons?’

Mijn moeder maakte een sissend geluid, waardoor ik wist wat het noemen van die familie bij haar losmaakte. ‘Echt niet. Of denk je serieus dat ze daar gaan zitten en voor me klappen als ik een onderscheiding in ontvangst neem voor bijzondere verdienste voor de architectuur van New York?’

‘Als hun afwezigheid zou bijdragen aan het roddelcircuit misschien wel,’ zei ik. Niets was immers belangrijker voor hen dan hun prestige en reputatie. Ik had de vraag niet gesteld omdat ik een ontmoeting met de Westons uit de weg wilde gaan, want dat was niet zo. Ook al werd ik daardoor elke keer geconfronteerd met dat wat ik had verloren. Vooral door mevrouw Weston, die zo op haar dochter leek dat ze me er steeds aan herinnerde dat mijn broer dood was.

Mijn vingers omklemden het stuur. Waarom had Valerie niet voor iemand anders gekozen? Waarom moest het uitgerekend Adam zijn?

‘Laat ze maar komen,’ zei mijn moeder grimmig. ‘Zolang jij je nieuwe smoking draagt, kan het me niks schelen.’

‘Prima,’ gaf ik toe. ‘Ik kom gewoon eerder en kleed me dan bij jullie om.’ Dan kon ik ook mijn broertje nog even zien en zou de avond niet compleet nutteloos zijn. ‘Trish, ik moet ophangen. Ik heb een afspraak en wil eerst nog langs huis.’

‘Een afspraak voor een van je projecten?’ vroeg ze nogal minachtend.

‘Ja, inderdaad.’ Ik negeerde de misprijzende klank in haar stem. ‘Het is een winkel in SoHo.’

‘Waar precies?’

‘Hoek van Sullivan en Bleecker Street.’

‘Uitstekende locatie,’ zei ze. ‘Hoe kom je eraan?’

‘Zoals gebruikelijk.’ Ik haalde mijn schouders op, hoewel ze dat natuurlijk niet kon zien. ‘In de herfst sprak ik een paar mensen bij de opening van Karma, en die wisten dat de eigenaar wilde stoppen. Dus ben ik met hem gaan praten en kwamen we overeen dat hij het wel aan twee vrouwen wilde verhuren die daar een veganistische bistro willen beginnen.’

‘Onbegrijpelijk dat je je talenten zo verspilt,’ verzuchtte mijn moeder. ‘Wanneer ga je iets nuttigs doen met jouw kwaliteiten? Je weet dat je iedere functie in mijn bedrijf kunt krijgen die je wilt.’

Ik beet op mijn tong. Natuurlijk wist ik dat, ze had het er de hele tijd over. En ik wist ook dat sinds Adam er niet meer was, deze wens van haar was ontaard in een soort missie.

Maar hoe hard ik ook mijn best deed om alles bij elkaar te houden, dát kon ik echt niet opbrengen. Een job bij CW Buildings zou mijn dood betekenen, net als voor altijd in New York blijven.

‘Hoe laat moet ik er vanavond zijn?’ vroeg ik, zonder op haar woorden in te gaan. Het zou toch geen zin hebben om uit te leggen waarom ik niet voor het bedrijf wilde werken. Ik had dat vaak genoeg geprobeerd.

‘Zeven uur. Wees alsjeblieft op tijd. En doe wat aan je haar. Die surferlook is afgrijselijk.’

‘Vergeet het maar,’ was alles wat ik zei. ‘Tot straks, Trish.’

Ondanks mijn antwoord wierp ik een blik in de achteruitkijkspiegel, maar zag geen reden voor haar afkeuring. Mijn blonde haar was door de wind en het zoute water inderdaad een beetje een warboel, maar het was veel korter dan toen ik tweeënhalf jaar geleden uit Australië terugkwam. Ik kon er nu niet eens meer een *man bun* mee maken. Dat was een van de vele concessies die mijn nieuwe rol met zich had meegebracht. Maar mijn opofferingsgezindheid kende ook grenzen. Daar zou ze mee moeten leren leven.

Gelukkig reed het verkeer na de brug lekker door en kon ik mijn weg vlot vervolgen naar de West Village. Voor het complex waar ik woonde was een plekje vrij en dat beschouwde ik als een goed voorteken voor de rest van deze zondag. Vanavond zou geen pretje worden, dat wist ik nu al, maar er waren nog een paar uur te gaan.

Ik nam de trap naar de vierde verdieping en verheugde me al op de warme douche toen ik de sleutel in het slot stak. Zodra ik binnen was, trok ik mijn kleren uit en gooide ze achteloos op de grond. De stoelverwarming in de auto had een beetje geholpen, maar een hete waterstraal was toch heel wat anders. Daarom was de boiler in mijn badkamer mijn beste vriend tijdens deze koude wintermaanden.

Twintig minuten later stapte ik uit de stoom, wikkelde een handdoek om mijn heupen en liep de woonkamer in. Die omschrijving klopte niet helemaal, want de loft bestond eigenlijk maar uit één kamer. De keuken met het kookeiland en de bar grensde direct aan het woongedeelte met de grote bank en een tafel van ruw eikenhout, waar je met acht mensen aan kon zitten. Een stalen trap leidde naar de entresol, die met vijf stalen staanders in het achterste deel van de vijf meter hoge ruimte was aangebracht en waarop mijn bed stond.

Ik liep naar de deur naast de badkamer en trok schone kleren

uit de kast. Zoals gewoonlijk negeerde ik het feit dat een groot deel van de ruimte – eigenlijk een inloopkast en geen opbergruimte – vol stond met kartonnen dozen en sloeg vlug de deur weer dicht. Ik had Adams spullen allang moeten uitzoeken, maar ik schoof het steeds op de lange baan. Al twee jaar en acht maanden, om precies te zijn. Want zo lang geleden was ik verhuisd naar de woning van mijn broer. Toen ik had ontdekt dat er toch ook in New York een plekje was waar ik me thuis kon voelen, had Adam ooit gekserend gezegd dat ik zijn huis mocht hebben als hij het tijdelijke met het eeuwige zou verwisselen. Na zijn overlijden heb ik zijn wens vervuld.

Aanvankelijk voelde het, ondanks wat hij had gezegd, niet goed om hier te wonen tussen de vier muren die Adam voor zichzelf had gekocht en naar zijn eigen smaak had ingericht. Ik had gedacht dat ik het niet prettig zou vinden om elke dag met zijn dood te worden geconfronteerd – om nog maar te zwijgen van schuldgevoelens. En dat was ook zo. Er waren dagen geweest dat ik van verdriet nauwelijks adem kon halen. Dan was ik buiten gaan hardlopen en vaak durfde ik urenlang niet terug te keren naar het appartement. Maar op een gegeven moment realiseerde ik me dat ik hier dichterbij Adam was gekomen. Te leven waar hij had geleefd. Te eten waar hij had gegeten. Te slapen waar hij had geslapen. Het zorgde voor een band die er eigenlijk niet meer kon zijn. En als het pijn deed, dan klaagde ik niet.

Ik ademde uit en richtte mijn aandacht op iets anders dan mijn broer. Ik trok mijn zwarte hoody en mijn donkere jeans aan, die nog op de trapleuning lag. Daarna gooide ik mijn vuile kleren in de wasmand. Mijn maag rammelde verontwaardigd. Gisteravond had ik voor het laatst gegeten en dus was het de hoogste tijd voor ontbijt, waarna ik naar SoHo zou gaan voor mijn afspraak.

Uit de koelkast pakte ik eieren, tomaten en lente-uitjes. En terwijl mijn telefoon via het soundsystem in mijn kamer rustige popsongs afspeelde, klopte ik de eieren in de roestvrijstalen kom en deed er peper en zout bij. Maar nog voor ik de lente-uitjes in dunne ringen kon snijden ging mijn telefoon over. Ik veegde mijn

handen af, nam op en zette hem op speaker.

‘Môge, Thaz,’ begroette ik mijn vriend met een grijns. Hem kennende was hij net uit bed gevallen. En was het niet zijn eigen bed geweest. ‘Zo, ben je al wakker?’

‘Nog niet helemaal,’ antwoordde hij, wat vergezeld ging met een grote geeuw. ‘Het was een lange nacht. Laat me raden: jij bent al naar het strand geweest?’

‘Helemaal goed.’

‘Je beseft toch wel dat het winter is, hè? Niet echt de tijd voor ideaal surfweer als je het mij vraagt.’

Ik sneed de tomaten in kleine stukjes. ‘Wat? Meen je dat nou?’ vroeg ik sarcastisch. ‘En ik maar denken dat ik een wetsuit draag omdat ik er in neopreen goed uitzie. Niet omdat het water vijf graden is.’

Thaz lachte. ‘Sorry, ik wilde geen zout in de wond strooien.’

‘Geeft niet.’ Met een zwierig gebaar goot ik de eieren in de pan. ‘What’s up, man? Je belt me vast niet op zondagochtend om me te vertellen dat je me mist.’

‘Jawel, dat ook. Maar ik heb een uitnodiging voor een feestje vanavond,’ zei hij, ‘en ik dacht dat je misschien mee wilde. Het is een opening van een club downtown waarvoor ik de marketing heb gedaan. Dat kon weleens superleuk worden.’

Ik draaide het gas wat lager en hield de omelet in de gaten. ‘Een club? Welke?’ Waarschijnlijk een van die high society-plekken waar mensen alleen maar naartoe gaan om gezien te worden in hun peperdure kleding.

Jij hoort ook bij die upper class, herinnerde een stemmetje in mijn hoofd me.

Ja, maar niet uit eigen wil, antwoordde ik koppig. *En ik heb echt alles geprobeerd om dat te voorkomen.*

‘Down Below heet de club, in de buurt van Church.’

‘Church Street? Je bedoelt dat voormalige steakrestaurant?’ Die zaak was al jaren dicht en er was nooit een nieuwe huurder voor gevonden. Wat me niet verbaasde, want de locatie was niet best. Ik zou niemand aanraden om daar een club te beginnen.

‘Ja, ik weet het – het is gewaagd,’ zei Thaz.

‘Eerder een zelfmoordpoging,’ merkte ik droogjes op.

‘Daarom wil ik dat je meegaat.’ Ik hoorde de grijns in zijn stem.

Ik rolde toegeeflijk met mijn ogen, omdat ik me realiseerde wat hij bedoelde. ‘Dus het is helemaal geen uitnodiging, maar een job.’

‘Wel een leuke job,’ pareerde mijn maat. ‘Het concept is fantastisch, Jess. Goed doordacht, elegant maar niet te chic. En die twee jongens die het runnen zijn oké. Anders zou ik het je niet vragen.’ Het was niet de eerste keer dat hij me mee wilde hebben naar een of andere tent en dan vooraf het gerucht verspreidde dat ik daar zou opduiken. Een pure promotiestunt, want iedereen wist: als ik verscheen bij de opening van een restaurant, bar of club, dan moest de tent wel hot zijn. Dat was een deel van mijn erfenis als zoon van Christopher Coldwell en het resultaat van twee jaar hard aan de weg timmeren.

Ik slaakte een diepe zucht en nam de pan van het vuur. ‘En wat krijg ik daarvoor?’

‘Gratis drank en mijn eeuwige dankbaarheid.’

‘Die heb ik al.’

‘Je kunt nooit genoeg hebben van mijn eeuwige dankbaarheid.’

Hij had me al overtuigd, maar ik zat nog met die andere afspraak. ‘Ik moet vanavond alleen eerst met mijn moeder naar een prijsuitreiking,’ zei ik en behendig keerde ik de omelet in de pan om. ‘Dat duurt vermoedelijk tot tien uur. Daarna kan ik langskomen.’

Thaz maakte een afkeurend geluid. ‘Hoelang lig je nog aan de riem van je moeder? Wat staat daarover in je contract? Ze heeft je er vast een laten tekenen.’

Ik deed het gas uit. ‘Dat doet er niet toe.’

‘Niet waar, dat doet er wel toe. Je haat die bijeenkomsten als de pest, net als die mensen daar en die dikdoenerij. Vroeger deed je er alles aan om niet mee te hoeven. En als je toch meeging, zorgde je in negen van de tien gevallen voor een rel.’

O ja, dat was ik niet vergeten. Echt niet. Maar nu was ik drie-

entwintig en geen zestien meer en opstandig zijn stond niet meer op mijn planning.

‘De tijden zijn veranderd, Thaz. Je weet waarom ik dit doe.’

‘Dat weet ik, maar je kunt je moeder niet altijd van dienst zijn omdat je bang bent voor wie ze in jouw plaats daartoe zou dwingen.’ Plotseling klonk hij heel serieus.

‘Ja, dat weet ik,’ antwoordde ik alleen maar.

‘Vertel Trish dan maar dat ze voortaan alleen naar die saaie bijeenkomsten moet. Die snobistische superrijken waarderen je charme niet. Ik wel.’

Bij die woorden moest ik lachen. Maar ik ging er verder niet op in. ‘Ik kijk wel hoe snel ik daar weg kan. Oké?’

‘Oké, ik zie je vanavond.’

‘Tot later, man.’ Ik hing op en pakte een bord voor mijn omelet, waarna ik aan de bar ging zitten. De playlist speelde net *Everything that isn't me* van Lukas Graham.

Hoe toepasselijk.

Terwijl ik at trok ik het stapeltje post naar me toe dat ongeopend op de hoek van de bar lag. Ik sorteerde de enveloppen in rekeningen en onbelangrijk reclamemateriaal – maar mijn adem stakte toen ik de laatste envelop zag. Het was niet de inhoud die me naar lucht deed happen, want het bleek alleen maar reclame voor wijn te zijn, maar de naam in de adressering. *Adam Coldwell*.

De brief was aan mijn broer gericht.

Ik ademde uit en voelde hoe mijn hart tegen mijn ribben bonkte. Het was niet ongebruikelijk dat er nog steeds post op zijn naam binnenkwam. Nadat ik hier was ingetrokken was dat constant gebeurd. En één keer per maand zette ik me ertoe om de afzender een brief of een e-mail te sturen met de mededeling dat mijn broer niet meer leefde. Het was een soort ritueel geworden, een terugkerende kwellung waarvan ik had gehoopt dat het me zou helpen bij de verwerking. Maar dat was niet zo. De afgelopen maanden was er geen post meer gekomen voor Adam en ik had gedacht dat het voorbij was. Wat stom van me.

Alsof het ooit voorbij zou zijn.

Ik verfrommelde de brief en wierp hem met alle kracht zo ver mogelijk weg. Maar hij kwam op de bank terecht en viel op het kussen, helderwit op donkergroen. Het voelde alsof dat verdomde stukje papier me verwijtend aankeek. Dus stond ik op om het in de prullenbak te gooien. Toen ik verder wilde eten smaakte mijn omelet ineens naar karton en waren mijn gedachten somberder dan ooit.

Mijn vader was overleden toen ik veertien was en ik dacht dat dat de donkerste tijd uit mijn leven was. Fout gedacht. De dood van Adam had me veel meer van mijn stuk gebracht dan alles daarvoor. Misschien omdat hij de tweede mens was van wie ik enorm veel had gehouden en die ik veel te vroeg had verloren. Misschien ook omdat ik er niet was geweest om te voorkomen dat hij die fatale fout zou maken. De fout om verliefd te worden – op de vrouw die hem haar wereldje in had getrokken en hem mee de afgrond in had gesleurd.

Valerie Weston.